

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/68/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117207587
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1117207587.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Evy Mészárosovej, v právnej veci žalobcu: Q. Q. T. D. W. S. R. B. Á. , K. P. XX.X.XXXX, I. O. O., Ž. Č.. X, zastúpená spoločnosťou Consilior Iuris s.r.o., IČO: 47 231 157, Bratislava, Radlinského č. 51, za ktorú koná JUDr. Michal Kemka, proti žalovaným v I. rade: H.. U.. U. U. T. P. U. S. A. J. J. A. K. O. A. Y. F. A. Y. R. B. Á. , K. P. XX.X.XXXX, I. O. O., Q. Č.. XX, v II. rade: Q.. Ľ. U. T. P. U. , K. P. XX.X.XXXX, I. O. O., Za W. Č.. X, obaja zastúpení JUDr. Ondrejom Nagyom, advokátom, Bratislava, Ružová dolina č. 10, o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 15. februára 2022, sp.zn. 18 C 15/2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného Bratislava I. zo dňa 15. februára 2022, sp.zn. 18 C 15/2017, vo výroku II., ktorým žalovaným v I., II. rade priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, **p o t v r d z u j e s tým, že žalovaným v I., II. rade p r i z n á v a tento nárok spoločne a nerozdielne.**

II. Žalovaným v I., II. rade spoločne a nerozdielne **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 15.2.2022, sp.zn. 18 C 15/2017, I. žalobu zamietol v celom rozsahu; II. žalovaným v I., II. rade priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 28.3.2017, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti výpovede z nájmu bytu č. X., nachádzajúceho sa na ulici G., na X. poschodí bytového domu súpisné č. XXXX, zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX, okres: Bratislava I, obec: Bratislava - mestská časť Staré Mesto, katastrálne územie W. Q., ktorá bola daná právnym predchodcom oboch žalovaných listom vyhotoveným dňa 26.10.2016 a doručená žalobkyni dňa 6.1.2017, ako aj náhrady trov konania. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že dňa 19.9.2011 uzatvorila ako nájomca s právnym predchodcom žalovaných v I., II. rade zmluvu o nájme bytu na dobu neurčitú. Listom zo dňa 26.10.2016, s dátumom podacej pečiatky dňa 5.1.2017, jej bola doručená výpoveď nájmovej zmluvy z dôvodu, že právny predchodca oboch žalovaných potrebuje byť pre svoju dcéru, ktorá v mesiaci august ukončila štúdium na vysokej škole. Namietla existenciu uvedeného výpovedného dôvodu, nakoľko dcéra právneho predchodcu oboch žalovaných dlhodobo žije v Prahe, kde pôsobila už počas štúdia na vysokej škole a kde aj ostala pracovať po ukončení vysokej školy. Podľa tvrdenia právneho predchodcu žalovaných v I., II. rade došlo medzičasom k predaju bytu, čo taktiež logicky vylučuje existenciu výpovedného dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. a/ Občianskeho zákonníka. Právny predchodca oboch žalovaných ju oslovil za účelom stretnutia sa s osobami, ktoré by mali byť novými nadobúdateľmi bytu, bola kontaktovaná telefonicky osobou prezentujúcou sa ako nový vlastník bytu so žiadosťou o stretnutie k otázkam ohľadne bytu, vrátane jeho vypratania. Poukázala na skutočnosť, že ku dňu podania žaloby na príslušnom liste vlastníctva nebol vykonaný zápis zmeny

vlastníka bytu, preto mala za to, že na strane právneho predchodcu oboch žalovaných boli splnené podmienky pasívnej legitímácie v konaní. V predmetnej veci existuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko ona a jej rodina nemá zabezpečené bývanie v bytovej náhrade, resp. v inej nehnuteľnosti a zároveň vo veci platnosti výpovede nájmu bytu existuje z vyššie uvedených dôvodov stav objektívnej právnej neistoty medzi ňou a právnym predchodcom žalovaných v I., II. rade, keď je ohrozené právo nájomcu na užívanie bytu.

1.2. Žalobkyňa doručila súdu dňa 21.6.2017 podanie, v ktorom navrhla zmenu na strane žalovaného, pretože vlastnícke právo k predmetu nájmu bolo z právneho predchodcu žalovaných prevedené na žalovaných v I., II. rade a zdôraznila, že predmetná výpoveď z nájmu bytu bola adresovaná a doručovaná iba jej, pričom predmet nájmu žalobkyňa trvale užíva spoločne s manželom. Mala za to, že výpoveď doručená len jednému z manželov nemôže vyvolať zánik nájomného vzťahu, pretože vo vzťahu k jej manželovi chýba nevyhnutná existencia tohto hmotnoprávneho úkonu prenajímateľa.

2.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 137 písm. d/ C.s.p., § 703, § 710 ods. 1, ods. 2, § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka a dôvodil nedôvodnosťou žaloby. Uviedol, že vykonal dokazovanie písomnými a ústnymi vyjadreniami sporových strán, výpoveďou svedka, predloženými listinnými dôkazmi, na základe čoho ustálil nasledovný skutkový stav. Zo zmluvy o nájme bytu vyplýva, že dňa 19.9.2011 uzatvoril prenajímateľ Q. B., narodený dňa XX.X.XXXX, bytom O., E. č. XX, so žalobkyňou ako nájomcom zmluvu o nájme bytu č. 3, nachádzajúceho sa na ulici Za sokolovňou č. 5, na 4. poschodí bytového domu, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, okres Bratislava I, katastrálne územie Bratislava - mestská časť W. Q., na dobu neurčitú, za odplatu 650,- € mesačne, splatnú k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca.

V článku V. bod 4 nájomnej zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že nájomca a osoby, ktoré žijú s nájomcom v spoločnej domácnosti, majú popri práve užívať byt, aj právo užívať spoločné priestory a zariadenie domu, ako aj požívať plenia, ktorých poskytovanie je spojené s užívaním bytu. Listom zo dňa 26.10.2016 s označením „Výpoveď zmluvy o nájme bytu prenajímateľom“ vypovedal prenajímateľ žalobkyňu ako nájomcovi nájomný vzťah na predmetný byt z dôvodu podľa § 711 ods. 1 písm. a/ Občianskeho zákonníka, nakoľko v súlade s uvedeným ustanovením potrebuje byt pre svoju dcéru, ktorá v mesiaci august ukončila štúdium na vysokej škole. Výpovedná doba tri mesiace mala začať plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola nájomcovi doručená výpoveď.

Z fotokópie obálky odosielateľa Q. B. adresátke Q. Q. vyplýva, že zásielka bola podaná na poštovú prepravu dňa 5.1.2017. Z listu vlastníctva č. XXXX, dátum vyhotovenia 22.3.2017 je zrejmé, že vlastníkom predmetného bytu v čase podania žaloby bol Q. B.. Listom zo dňa 15.5.2017 oznámili obaja žalovaní žalobkyňu zmenu vlastníctva predmetného bytu na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 10.5.2017 a zároveň oznámili žalobkyňu, že „tento byt doteraz obývate na základe nájomnej zmluvy uzatvorenej s predchádzajúcim vlastníkom bytu spolu so svojím manželom a synom. Žiadame vás, aby ste dnešným dňom komunikovali ohľadne bytu len s nami a platili dohodnuté nájomné v plnej výške na bankový účet nových vlastníkov bytu.“ Listom zo dňa 26.5.2017 odvolal Q. B. výpoveď z nájmu predmetného bytu, ktorá bola „zaslaná listom p. Q. Q. dňa 04.01.2017“, zároveň konštatoval, že voči tejto výpovedi bola podaná žaloba v tomto konaní a výpoveď odvoláva z dôvodu, že dňa 10.5.2017 Katastrálny úrad Bratislava povolil vklad vlastníckeho práva nového vlastníka a tým sa stala daná výpoveď bezpredmetná. Vo vyjadrení k žalobe vedenej na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 3 C 5/2017, žalovaní v I., II. rade uviedli, že predmetný byt kúpili kúpnu zmluvou zo dňa 30.12.2016, vklad vlastníckeho práva k bytu bol povolený dňa 10.5.2017.

V článku IX. bod 2 kúpnej zmluvy má byť uvedené: „doterajší nájomný vzťah s p. Q. je ukončený výpoveďou z nájmu ku dňu 31.3.2017. Pani Q. však podala prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žalobu na určenie neplatnosti výpovede nájmu predmetného bytu, čo oznámila predchádzajúcemu vlastníkovi bytu listom zo dňa 5.4.2017, ktorý následne zrušil výpoveď zmluvy o nájme bytu zo dňa 26.10.2016.“ Ďalej obaja žalovaní uviedli, že im nič nebráni v tom, aby dali žalobkyňu výpoveď z nájmu bytu, keď predtým im dal výpoveď z nájmu bytu predchádzajúci vlastník.

2.2. Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Žalobkyňa sa v konaní domáhala určenia neplatnosti výpovede nájmu k vyššie uvedenému bytu, ktorá jej bola doručená prenajímateľom p. Q. B., ako vyplynulo z výpovede svedka na pojednávaní konanom dňa 20.1.2022, najskôr osobne k rukám žalobkyne dňa 31.12.2016 v obchodnom dome Aupark v Bratislave a následne prostredníctvom pošty začiatkom roku 2017 (podacia pečiatka pošty zo dňa 5.1.2017). Predmetný byt užívali spoločne manželia, a to žalobkyňa a p. I. Q., narodený dňa XX.X.XXXX, pričom predmetná výpoveď nájmu manželovi žalobkyne doručovaná nebola. Uvedené skutočnosti medzi sporovými stranami neboli sporné. Rovnako

nebola spornou skutočnosť, že pôvodný majiteľ bytu p. Q. B., ako výlučný vlastník predmetného bytu a žalovaní v I., II. rade uzatvorili dňa 30.12.2016 kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predmet nájmu. Vlastnícke právo na oboch žalovaných prešlo dňom povolenia vkladu dňa 10.5.2017 pod č. V-XXXX/XXXX. Pôvodný vlastník p. Q. B. doručil opätovne len žalobkyni listom zo dňa 26.5.2017 odvolanie výpovede z nájmu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nájomnú zmluvu uzatvorila žalobkyňa ako nájomca s právnym predchodcom žalovaných dňa 19.1.2011, byt užíva spolu so svojim manželom. V ustanovení § 703 Občianskeho zákonníka je upravený vznik spoločného nájmu bytu manželmi po uzavretí manželstva; spoločný nájom bytu manželmi vznikne zo zákona aj v prípade, keď zmluvu o nájme bytu uzavrie len jeden z manželov. Ide o kogentné ustanovenie, od znenia ktorého nie je možné sa ani zmluvnými dojednaniami odchýliť. Výpoveď nájmu bytu ako jednostranný právny úkon prenajímateľa musí mať písomnú formu a právne účinky nadobudne až doručením nájomcovi; výpovedná lehota začína plynúť po doručení výpovede. Nájom bytu v takom prípade skončí uplynutím výpovednej lehoty. Prenajímateľ môže vypovedať nájom bytu z dôvodov uvedených v ustanovení § 711 Občianskeho zákonníka a neplatnosť výpovede môže nájomca uplatniť na súde do troch mesiacov odo dňa doručenia výpovede. Právo spoločného nájmu bytu manželmi je osobitným prípadom spoločného nájmu bytu, ktorý sa vyznačuje tým, že svedčí obidvom manželom spoločne a nerozdielne. Nedeliteľnosť tohto práva sa v hmotnoprávnej oblasti (okrem iného) prejavuje tým, že výpoveď musí byť daná obidvom manželom a obidvom musí byť tiež doručená. Výpoveď z nájmu bytu daná a adresovaná obom manželom - spoločným nájomcom bytu možno považovať za riadne doručenú i v prípade, ak prevezme listinu len jeden z nich a druhého z manželov s jej obsahom oboznámi, čo však v danom prípade splnené nebolo. Prvoinštančný súd konštatoval, že mal za preukázané, že právny predchodca oboch žalovaných ako prenajímateľ doručoval výpoveď nájmu bytu výlučne žalobkyni ako jednej zo spoločných nájomcov predmetného bytu. V prípade, že prenajímateľ dal výpoveď len jednému z manželov (výpoveď doručil len jednému z manželov), nemôže takáto výpoveď vyvolať zánik nájomného vzťahu ani u jedného z nich. Vo vzťahu k druhému manželovi tu totiž chýba existencia hmotnoprávneho úkonu prenajímateľa, ako prejavu vôle adresovanému aj tomuto spoločnému nájomcovi bytu, smerujúceho k ukončeniu jeho nájomného vzťahu. Výpovedi prenajímateľa, ktorá smeruje len voči jednému z manželov, nemožno priznať právnu relevanciu; v takomto prípade nemožno uvažovať ani o prípadnej neplatnosti tohto právneho úkonu (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 137/2003 publikovaný v Zbierke rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu pod č. 54/2006 a tiež v časopise Zo súdnej praxe pod č. 78/2004). Zánik nájmu bytu v zmysle ustanovenia § 710 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka nemôže nastať v prípade, ak kumulatívne neexistuje výpoveď z nájmu bytu ako jednostranný, adresný hmotnoprávny úkon prenajímateľa voči nájomcovi a ak túto výpoveď prenajímateľ nedoručí nájomcovi, prípadne spoločným nájomcom osobitne (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 17/2005 uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu pod č. 58/2006 a tiež v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2009). Nedielná podstata práva spoločného nájmu bytu manželmi sa prejavuje nielen pri výkone tohto práva, ale tiež pri jeho zániku. Právo spoločného nájmu bytu manželmi nemôže trvať ani zaniknúť len vo vzťahu k jednému z jeho nositeľov (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. januára 2010, sp.zn. 5 Cdo 211/2008). Podstata právnej úpravy uvedenej v ustanovení § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka spočíva v tom, že ak nájomca, ktorému prenajímateľ dal výpoveď z nájmu bytu, chce zániku nájmu zabrániť, nemá inú možnosť, než v zákonom stanovenej trojmesačnej lehote odo dňa doručenia výpovede podať návrh na súd o neplatnosť výpovede, lebo v opačnom prípade právo nájomcu uplatniť tento nárok na súde zaniká a že ak túto možnosť nájomca nevyužije, v rámci iného konania súdy už nemôžu riešiť otázku platnosti výpovede z nájmu bytu ani ako otázku predbežnú. Predpokladom na takýto postup je po prvé, že vôbec existuje výpoveď z nájmu bytu ako jednostranný, adresný, hmotnoprávny úkon konkrétneho prenajímateľa urobeného voči konkrétnemu nájomcovi a po druhé, že prenajímateľ výpoveď nájomcovi doručil. V opačnom prípade, t.j. ak vôľa, obsahom ktorej je výpoveď, prejavená nebola (právny úkon výpovede nájmu bytu neexistuje), resp. bola, ale právny úkon nebol nájomcovi vôbec doručený, aplikácia ustanovenia § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka do úvahy neprichádza. Nájomca sa logicky nemôže s úspechom domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého existencia chýba, resp. uplatniť neplatnosť výpovede na súde, ak mu výpoveď nebola vôbec doručená (účinky výpovede nastávajú až dňom jej doručenia a deň doručenia výpovede je skutočnosťou rozhodujúcou pre začiatok plynutia zákonom stanovených lehôt, výpovednej aj prekluzívnej). V takýchto prípadoch zánik nájmu bytu v zmysle § 710 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka nastať nemôže. Keďže v danom prípade výpoveď z nájmu nebola doručená obom manželom - nájomcom, žalobu o neplatnosť výpovede z nájmu bytu nemôže s úspechom uplatniť na súde len jeden z manželov (ten, ktorému bola výpoveď daná) i v mene druhého manžela ako spoločného nájomcu. Právo spoločného

nájmu bytu manželmi nemôže totiž zaniknúť, prípadne trvať len vo vzťahu k jednému z jeho nositeľov. Neplatnosť výpovede musia uplatniť na súde vždy obaja manželia. Logickým predpokladom, aby obidvaja mali zákonný dôvod tak urobiť, je skutočnosť, že prenajímateľ dá (doručí) výpoveď z nájmu bytu každému z nich. V opačnom prípade tomu z manželov, ktorému výpoveď daná (doručená) vôbec nebola, chýba akýkoľvek právny základ domáhať sa svojho práva na súde podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka (pre porovnanie rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.10.2005, sp.zn. 2 Cdo 17/2005). Na základe uvedeného potom už neskúmal ostatné namietané skutočnosti (dôvody výpovede). Dodal, že žalobkyňa v konaní pôvodne ako pasívne vecne legitimovaného označila p. Q. B.. Potom ako sa dozvedela, že vlastnícke právo k nehnuteľnosti prešlo na nových majiteľov, navrhla zmenu na strane žalovaného. Obaja žalovaní v konaní namietli svoju pasívnu vecnú legitimáciu z dôvodu, že do právneho postavenia prenajímateľa vstúpili len od doby nadobudnutia vlastníckeho práva k prenajatej veci a nenesú tak žiadne dôsledky za konanie alebo nekonanie predchádzajúceho vlastníka. Nie sú spôsobilí konať za pôvodného vlastníka bytu, nepoznajú jeho pohnútky, ani príčiny jeho konania. Podľa ich názoru nový vlastník vstupuje do právneho postavenia prenajímateľa s účinkami do budúca, ale nevstupuje do iných právnych vzťahov vykonaných predchádzajúcim vlastníkom a prenajímateľom nad rámec uzavretej nájomnej zmluvy pred nadobudnutím vlastníctva k bytu. Súd prvej inštancie k uvedenému dôvodil, že žalobkyňa v konaní postupovala správne, keď spolu so zmenou vlastníckeho práva k predmetu nájmu navrhla súdu zmenu subjektu na strane žalovaného podľa § 80 C.s.p. a poukázal v tejto súvislosti na ustanovenie § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré vychádza zo zásady, že zmena v osobe prenajímateľa nemá sama osebe vplyv na trvanie právneho vzťahu nájmu a ani na jeho obsah (neplatí tu teda zásada, že kúpa ruší nájom, ale zásada, že pri zmene vlastníctva môže byť nájomný pomer za určitých podmienok niektorou stranou výpoveďou zrušený). Na nového prenajímateľa prechádzajú všetky práva a povinnosti pôvodného nájomcu. Táto zásada má osobitný význam pri nájme bytov. Ak dôjde k zmene vlastníctva k prenajatej veci, vstupuje nadobúdateľ veci do právneho postavenia prenajímateľa. Právna ochrana nájomcu spočíva v tom, že v takomto prípade je oprávnený zbaviť sa svojich záväzkov voči skoršiemu vlastníkovi. Toto právo má nájomca od momentu, keď ako mu bola zmena v osobe prenajímateľa oznámená alebo nadobúdateľom prenajatej veci preukázaná. V ustanovení § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka ide o osobitný prípad právneho nástupníctva (sukcesie), s ktorým je spojený ten dôsledok, že na nadobúdateľa prechádzajú práva a povinnosti prenajímateľa z nájomného vzťahu priamo (ex lege), ak nastane skutočnosť, s ktorou zákon uvedený dôsledok spája, t.j. nadobudnutie vlastníckeho práva k prenajatej veci. Nadobúdateľ vstupuje do pôvodného nájomného vzťahu so všetkými jeho základnými obsahovými atribútmi, akými sú najmä predmet nájmu a práva a povinnosti subjektov daného vzťahu vyplývajúce zo zákona, resp. z nájomnej zmluvy, s výnimkou tých práv a povinností, ktoré majú samostatný právny dôvod ich vzniku (napr. peňažné pohľadávky a dlhy prenajímateľa, ktoré vznikli za trvania pôvodného vzťahu). Z uvedeného vyplýva, že zmenou vlastníckeho práva k predmetnému bytu prešli práva a povinnosti prenajímateľa na nových majiteľov bytu. V prípade úspechu žalobkyne v konaní o určenie neplatnosti výpovede danej jej právnym predchodcom žalovaných by v konečnom dôsledku zaväzovala práve žalovaných a to tak, že by boli povinní strpieť pokračujúci výkon nájomného vzťahu nájomcov do doby, pokiaľ by žalovaní nevypovedali nájom sami.

2.3. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a v konaní plne úspešným žalovaným v I., II. rade priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie priznal žalovaným v I., II. rade voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, podala včas odvolanie žalobkyňa, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ C.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) Uviedla, že prvoinštančný súd jej žalobu zamietol z dôvodu, že výpoveď z nájmu bytu nebola doručená obom manželom - nájomcom, ale iba jej a tak výpoveď nemá právnu relevanciu a nemožno ju považovať za výpoveď z nájmu bytu, preto už v ďalšom neskúmal ostatné namietané skutočnosti (dôvody výpovede). Nestotožnila sa s výrokom II. napadnutého rozhodnutia, nakoľko ho považuje za nespravodlivý a neprímerane tvrdý. Má za to, že v danom prípade ide o dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 C.s.p., pre ktoré mal prvoinštančný súd rozhodnúť tak, že žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov konania. Aj keď súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že neskúmal ostatné namietané skutočnosti (dôvody výpovede), je potrebné zdôrazniť, že dokazovanie k skúmaniu týchto skutočností bolo vykonané listinnými dôkazmi, výsluchom svedka Q. B., t.j. právneho

predchodcu oboch žalovaných. Z týchto dôkazov vyplynuli skutočnosti, z ktorých podľa jej názoru mali byť zohľadnené osobitosti tohto konania, dôvody hodné osobitného zreteľa a uplatniť moderačné právo podľa § 257 C.s.p. a nepriznať náhradu trov konania žiadnej zo sporových strán. Žalobu podala ako obranu proti tomu, že právny predchodca žalovaných v I., II. rade jej dal účelovú výpoveď, čo bolo preukázané jeho svedeckou výpoveďou, vyjadrením oboch žalovaných a listinnými dôkazmi, najmä listom vlastníctva č. XXXX, z ktorého vyplýva, že žalovaní v I., II. rade kúpili predmetný byt od Q. B. kúpnu zmluvou zo dňa 30.12.2016, niekoľko dní predtým, ako jej bola Q. B. doručená výpoveď z nájmu bytu. Bolo logickým krokom, aby túto nezákonnú výpoveď napadla na súde (podľa § 711 ods. 6 Občianskeho zákonníka), čo je jej jediné zákonné právo ako sa domôcť neplatnosti danej výpovede. Nepodaním tejto žaloby by sa vystavili riziku jej vypratania z bytu zo strany žalovaných. Je nepochybné, že čo do neplatnosti dôvodov výpovede z nájmu bytu, bola jej žaloba podaná dôvodne. Skutočnosť, že takáto nezákonná výpoveď bola doručená len jej a nie aj jej manželovi, spôsobovala medzi účastníkmi právnú neistotu, pričom nepodaním tejto žaloby by jej uplynula výpovedná doba a tak je možné predpokladať, že obaja žalovaní by sa domáhali vypratania bytu, o čom svedčí i skutočnosť, že jej doručili, taktiež jej manželovi ďalšiu výpoveď z nájmu bytu, o neplatnosti ktorej sa vedie konanie na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 3 C 5/2017 a podali i žalobu o vypratanie bytu, ktorá je vedená na Okresnom súde Bratislava I. pod sp.zn. 12 C 60/2017. Výsledkom tohto súdneho konania je v podstate určenie, že výpoveď daná právnym predchodcom oboch žalovaných je právne relevantná, ale jej žaloba bola zamietnutá a ona zaviazaná na náhradu trov konania žalovaným v I., II. rade. Má za to, že v tomto prípade nemožno hovoriť o úspechu oboch žalovaných, resp. o jej neúspechu. Žalovaní v I., II. rade neboli v tomto konaní, čo do merita veci úspešní, keďže bolo konštatované, že výpoveď daná ich právnym predchodcom, do ktorej nadobudnutím vlastníctva bytu vstúpili, v podstate nie je daná a teda bola daná v rozpore so zákonom. Rovnako nebola v konaní neúspešná, keďže týmto rozhodnutím ostal jej nájomný vzťah zachovaný a súd prvej inštancie deklaroval, že výpoveď daná nebola, preto nemal a ani nemohol rozhodnúť o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 1 C.s.p. podľa pomeru úspechu vo veci, nakoľko de facto ani jedna zo strán nebola vo veci úspešná. Touto výnimočnou procesnou situáciou vznikli dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré mal súd aplikovať ustanovenie § 257 C.s.p., keď na jednej strane bola výpoveď, ktorá bola predmetom tohto konania daná nezákonne a aj jediná jej možná zákonná obrana proti tejto výpovedi nebola procesne správna, pričom ale neexistovala iná možnosť jej obrany, okrem nevykonania žiadneho úkonu, čo by ju ale vystavilo právnej neistote. Prvoinštančný súd mal a mohol zohľadniť i sociálne, majetkové a osobné pomery strán, ona pracuje ako zdravotná sestra v Univerzitnej nemocnici Bratislava a je zrejme, že žije so svojou rodinou v predmetnom nájomnom byte, nevlastní žiadnu nehnuteľnosť spôsobilú na bývanie, nemá úspory v banke a nájom za byt, v ktorom momentálne býva pohlcuje značnú časť jej príjmov, pričom na druhej strane žalovaní v I., II. rade vlastnia byt, ktorý jej prenajímajú a z tohto prenájmu majú pravidelný príjem vo výške 650,- € mesačne. Povinnosť nahradiť trovy konania môže mať na ňu a jej rodinných príslušníkov nepriaznivé následky. Odvolaciemu súdu preto navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. zmeniť a žiadnej strane nepriznať nárok na náhradu trov konania.

4. Žalovaní v I., II. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedli, že odvolanie voči priznaniu náhrady trov konania v rozsahu 100 % je nedôvodné. Žalobkyňa býva spolu s manželom a synom v ich byte, ktorí si kúpili pre seba, aby v ňom mohli bývať. Žalobkyňa sa spolu s ostatnými členmi rodiny odmieta už roky z bytu bezdôvodne vysťahovať. Súdnymi konaniami sa snaží len oddialiť svoju povinnosť sa z bytu odsťahovať, čím marí ich vlastnícke a užívacie práva k predmetnému bytu. Dodali, že každý si musí byť vedomý povinnosti nahradiť trovy súdneho konania, keď zámerne vyvolá súdny spor, ktorý je nedôvodný. Odvolaciemu súdu preto navrhli rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku potvrdiť; žiadali trovy odvolacieho konania.

5. Vyjadrenie oboch žalovaných k odvolaniu žalobkyne už doručované žalobkyňi nebolo zo strany súdu prvej inštancie (ani odvolacieho súdu) v zmysle ustanovenia § 374 ods. 1 C.s.p., nakoľko nejde v danej veci o odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, keď ďalšie vyjadrenie žalobkyne by nemalo žiadny vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

6. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec bez nariadenia pojednávania [379, § 380 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.] a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne voči rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. je nedôvodné.

7. V predmetnom spore odvolací súd nezistil žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by spočívali v skutkových okolnostiach prípadu, osobných, či majetkových pomeroch strán sporu, ktoré by odôvodňovali výnimočnú aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. ako žiadala žalobkyňa v odvolaní. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia neplatnosti výpovede z nájmu bytu č. X, nachádzajúceho sa na X. poschodí bytového domu v Bratislave, G. W. č. X, súpisné č. XXXX, zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie W. Q., z dôvodu, že listom zo dňa 26.10.2016 jej bola daná výpoveď zmluvy o nájme predmetného bytu právny predchodcom žalovaných v I., II. rade Q. B. podľa § 711 ods. 1 písm. a/ Občianskeho zákonníka, keďže byť potrebuje pre svoju dcéru, ktorá v mesiaci august ukončila štúdium na vysokej škole (č.l. 9 spisu). Žalobkyňa ako nájomca s Q. B. ako prenajímateľom uzavrela dňa 19.9.2011 zmluvu o nájme bytu, ktorej predmetom bol nájom predmetného bytu, pričom zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú (č.l. 5 spisu). Žalobkyňa nebola v konaní o určenie neplatnosti uvedenej výpovede z nájmu bytu úspešná, jej žaloba bola zamietnutá z dôvodu, že žalobu o neplatnosť výpovede z nájmu bytu nemôže s úspechom uplatniť na súde len jeden z manželov i v mene druhého manžela ako spoločného nájomcu. V danej veci teda súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobkyne inak ako navrhovala, z dôvodu ktorého prvoinštančný súd správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Odvolací súd dodáva, že úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o úplný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritorneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu, čo v danom prípade splnené nebolo.

8. Podľa § 257 C.s.p. súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

9. Ustanovenie § 257 C.s.p. umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane sporu, ktorá inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Aplikácia tohto ustanovenia zákona pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania; vyjadruje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok (a všeobecnej zásady ohľadne náhrady trov konania, vyjadrenej v § 255 ods. 1 C.s.p.). Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, pričom výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, sociálne, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu a tiež na okolnosti, ktoré viedli sporové strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. V prípade tohto zákonného ustanovenia ide predovšetkým o to, aby sa rozhodnutie o náhrade trov nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane sporu a neodporovalo dobrým mravom. V tomto ustanovení je zároveň fixované moderačné absolútné právo súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Je výrazom toho, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom, pričom zákon stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru, než by plynul z dispozície právnej normy. Zákon vyžaduje na také rozhodnutie dve podmienky: musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a o výnimočné okolnosti, pričom výklad týchto podmienok je ponechaný na súdnej praxi a je potom vecou konkrétneho prípadu, či došlo k takým okolnostiam, ktoré môžu byť podkladom na rozhodnutie o zmiernení účinkov právnych noriem, ktoré upravujú náhradu trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 M Cdo 17/2009, sp.zn. 5 Cdo 67/2010, sp.zn. 3 M Cdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 C.s.p. považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. III. ÚS 292/07, sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. III. ÚS 727/2000). Ustanovenie

§ 257 C.s.p. neslúži na zmiernovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami a jeho použitie neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, t.j. na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

10. Žalobkyňa odôvodňovala aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. tým, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že neskúmal ostatné namietané skutočnosti (dôvody výpovede), ale dokazovanie k skúmaniu týchto skutočností vykonal listinnými dôkazmi, výsluchom svedka Q. B. (právneho predchodcu oboch žalovaných) a z týchto dôkazov vyplynuli skutočnosti, z ktorých podľa jej názoru mali byť zohľadnené osobitosti tohto konania. Žalobu podala ako obranu proti tomu, že uvedený právny predchodca žalovaných v I., II. rade jej dal účelovú výpoveď, čo bolo v konaní preukázané a jej jediným zákonným právom bolo podanie predmetnej žaloby, inak by sa vystavila riziku vypratania z bytu. Skutočnosť, že takáto nezákonná výpoveď bola doručená len jej a nie aj jej manželovi spôsobovala medzi účastníkmi právnu neistotu, pričom nepodaním tejto žaloby by jej uplynula výpovedná doba a tak je možné predpokladať, že obaja žalovaní by sa domáhali vypratania bytu (v odvolaní žalobkyňa uviedla, že sa už vypratania domáhajú na súde). Výsledkom tohto súdneho konania je v podstate určenie, že výpoveď daná právnym predchodcom oboch žalovaných je právne relevantná, ale jej žaloba bola zamietnutá a ona zaviazaná na náhradu trov konania žalovaným v I., II. rade. Domnieva sa, že v tomto prípade nemožno hovoriť o úspechu oboch žalovaných, resp. o jej neúspechu, nakoľko žalovaní v I., II. rade neboli v tomto konaní čo do merita veci úspešní, keďže bolo konštatované, že výpoveď daná ich právnym predchodcom, do ktorej nadobudnutím vlastnícka bytu vstúpili, v podstate nie je daná a bola daná v rozpore so zákonom. Rovnako nebola v konaní neúspešná ona, keďže týmto rozhodnutím ostal jej nájomný vzťah zachovaný a súd prvej inštancie deklaroval, že výpoveď daná nebola, preto nemal a ani nemohol rozhodnúť o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 1 C.s.p., nakoľko de facto ani jedna zo strán nebola vo veci úspešná. Touto výnimočnou procesnou situáciou vznikli dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré mal súd aplikovať ustanovenie § 257 C.s.p., keď na jednej strane bola výpoveď, ktorá bola predmetom tohto konania daná nezákonne a aj jediná jej možná zákonná obrana proti tejto výpovedi nebola procesne správna, pričom ale neexistovala iná možnosť jej obrany, okrem nevykonania žiadneho úkonu, čo by ju ale vystavilo právnej neistote. Nebolo možné sa stotožniť s uvedenými tvrdeniami žalobkyne v jej odvolaní, pretože v konaní bolo preukázané, že došlo k vzniku spoločného nájmu predmetného bytu manželmi a tak súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že žalobu o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu nemôže uplatniť s úspechom na súde len jeden z manželov v mene druhého manžela, aj keď výpoveď z nájmu bytu nebola doručená obom manželom; v tomto prípade bola doručená iba žalobkyňi. Prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (body 20. - 30.) jasne a výstižne vysvetlil dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Žalobkyňa bola neúspešná vo veci a tak nie je možné súhlasiť s jej argumentáciou uvedenou v odvolaní, že nebola v konaní neúspešná, keďže jej rozhodnutím súdu prvej inštancie ostal jej nájomný vzťah zachovaný a súd prvej inštancie deklaroval, že výpoveď daná nebola, ako aj, že obaja žalovaní neboli úspešní, keď súd prvej inštancie konštatoval, že výpoveď daná ich právnym predchodcom, do ktorej nadobudnutím vlastníctva bytu vstúpili, v podstate nie je daná, teda bola daná v rozpore so zákonom. Odvolací súd poukazuje na to, že výpoveď z nájmu bytu, ktorej neplatnosti sa žalobkyňa domáhala bola doručená iba jej, nie aj jej manželovi, pričom ak aj prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 27.) uviedol, že sa nájomca nemôže s úspechom domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého existencia chýba, resp. uplatniť neplatnosť na súde, ak mu výpoveď nebola vôbec doručená, žalobu zamietol preto, že neplatnosť výpovede musia uplatniť na súde vždy obaja manželia, avšak v danom prípade podala žalobu iba sama žalobkyňa, nie aj jej manžel. Odvolací súd dodáva, že ak žalobkyňa nesúhlasila so zamietnutím žaloby, t.j. rozhodnutím vo veci samej, mohla využiť svoje právo a podať odvolanie voči celému rozsudku, t.j. aj do výroku o zamietnutí jej žaloby, čo ale neurobila.

11. V posudzovanej veci odvolací súd vyhodnotiac okolnosti, ktoré žalobkyňu viedli k uplatneniu nároku na súde a postoj sporových strán v konaní, nezistil žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý by odôvodňoval výnimočnú aplikáciu § 257 C.s.p. a pre ktorý by súd žalovaným v I., II. rade nemal priznať náhradu trov konania. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozhodol o trovách sporových strán podľa pomeru úspechu strán (§ 255 ods. 1 C.s.p.), keď žalobkyňa ani nepreukázala, že zaplatením trov konania obom žalovaným bude zasiahnuté do jej majetkových práv, pretože iba tvrdila, že by mali byť zohľadnené aj sociálne, majetkové a osobné pomery strán, keďže pracuje ako zdravotná sestra

v Univerzitnej nemocnici Bratislava, žije s rodinou v predmetnom byte, nevlastní žiadnu nehnuteľnosť spôsobilú na bývanie, nemá úspory v banke, nájom za byt, v ktorom momentálne býva pohlcuje značnú časť jej príjmov, ale toto svoje tvrdenie ničím nepreukázala. Skutočnosť, že žalobkyňa nie je solventná (podľa svojho tvrdenia) však, ako je uvedené vyššie, neznamená aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. Odvolací súd ešte dodáva, že aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania uplatnila žalobkyňa až v odvolacom konaní.

12. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o trovách konania potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. ako vecne správne a len spresnil v akom rozsahu má žalobkyňa obom žalovaným zaplatiť náhradu trov konania, pretože bez tohto určenia by žalobkyňa nevedela v akom rozsahu má obom žalovaným zaplatiť náhradu trov konania, v ktorých prípade ide o nerozlučné spoločenstvo. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaní v I., II. rade sú podieloví spoluvlastníci predmetného bytu a z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci voči tretím osobám sú všetci spoluvlastníci oprávnení a povinní spoločne a nerozdielne (§ 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Prvoinštančný súd teda pochybil, keď vo výroku II. iba vyslovil, že žalovaným v I., II. rade priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni bez určenia, v akom rozsahu im má túto náhradu zaplatiť. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na čl. 2 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Súd prvej inštancie preto, podľa názoru odvolacieho súdu nerozhodol správne, keď pri rozhodovaní o náhrade trov konania neformuloval výrok rozhodnutia tak, aby bol materiálne vykonateľný a zároveň, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

13. Vzhľadom k tomu, že žalovaní v I., II. rade boli v odvolacom konaní úspešní, priznal im spoločne a nerozdielne (nerozlučné spoločenstvo je vysvetlené v bode 12. odôvodnenia tohto uznesenia) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Výrok I. napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá, nebol napadnutý odvolaním, preto nadobudol právoplatnosť.

15. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).